

Dění jako nastávání

Všude, kde se něco děje, něco odchází, ale zároveň něco nového přichází. Nový „stav“ (lépe: nová „fáze“) je o něco ochuzen, ale zároveň něčím jiným obohacen. Proto se před námi otevírá několik otázek. Především tu je otázka, jak vůbec to „nové“ souvisí s tím, co odchází (resp. už odešlo), dále jak to nové souvisí s tím, co z toho předchozího neodešlo, ale zůstalo (a to beze změny, přinejmenším bez nápadné změny), a konečně otázka, co je tím aktivním činitelem, odpovědným za navazování resp. ustavování těch zmíněných souvislostí. (Další otázky zatím necháme nepovšimnuty, i když jsou neméně závažné, např. jak je garantována ona „složka“ dění, která v určité fázi nepominula a neodešla, tj. je-li její „setrvávání“ nějak samozřejmé, anebo musí-li být nějak aktivně zachovávání a uchovávání, a v čem a kde je agens-činitel tohoto aktivního zachovávání beze změn, nebo alespoň bez nápadné změny). A ovšem, otázka základní a nejdůležitější, totiž odkud se vůbec bere to nové, a jak je možné, že většinou to nové není k tomu dosavadnímu jen přidáváno, nýbrž že příchodem (aktualizací) toho „nového“ se nějak mění i to dosavadní, to „staré“. Má příchod toho „nového“ přímý vliv na pomíjení něčeho starého, totiž toho, co právě pomíjí zároveň s příchodem „nového“ (eventuelně s příchodem to „právě příslušného“ nového, zatímco žádná přímá souvislost nemůže být konstatována ani předpokládána v pomíjení něčeho jiného, „nepříslušného“)? V jakém smyslu může pak být řeč o dění událostním, totiž o takovém, které je „vnitřně“ sjednoceno, integrováno, takže představuje jakýsi „celek“?

(Písek, 071223-2b.)